

בקי צור

ללמוד להבין ולזכור מסכת מגילה דף כו

לע"נ מרת פנינה (פסיה) ברן ע"ה

הערה חשובה: המילים המודגשות הן תמצית העניינים וניתן לקרוא אותן בפני עצמן כסיכום מהיר.

פרק רביעי בני העיר

דף כו

מכירת תשמישי קדושה של בני העיר

הדברים הבאים שהם מתשמישי בני העיר, כולם יש בהם קדושה, אבל אין קדושתם שווה, אלא זה מקודש מזה, כפי הסדר הבא.

א. ספר תורה.

ב. ספרי נביאים וכתובים.

ג. מטפחות ספרים, כלומר בגד שמלבישים בו ספר תורה.

ד. תיבה, ובכלל זה, היכל שמניחים בו ספר תורה, וכן לוח שנותנים עליו ספר תורה.

ה. בית כנסת.

ו. רחוב העיר. ובדבר זה נחלקו חכמים אם יש בו קדושה, כפי שיתבאר בעזה"י להלן.

ומבואר במשנתנו, שכל אלו, אם מכרו אותם בני העיר, קונים בדמיהם דבר שקדושתו מרובה ממה שמכרו, ולא דבר שקדושתו פחותה ממה שמכרו.

והטעם לכך, משום שמעלין בקודש ואין מורידין [כמבואר בסמוך].

ואם קנו במקצת מהמעות דבר שקדושתו חמורה, ונשארו בידם מעות, גם במעות הנשארות יקנו רק דבר שקדושתו חמורה ממה שמכרו.

מעלין בקודש ואין מורידין

ענין זה שמעלין בקדש, למד מהקמת המשכן, שבצלאל עשה את המשכן, ומשה שהיה גדול ממנו, הקימו, שנאמר, "וַיִּקֶם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן" (שמות מ"ח).

וענין זה שאין מורידים, למד ממחתות עדת קרח, שנאמר בהם, "אֵת מִחְתֹּת הַחֲטָאִים הָאֵלֶּה בְּנַפְשֹׁתָם וַעֲשׂוּ אֹתָם רִקְעֵי פָחִים צְפוּי לַמִּזְבֵּחַ כִּי הִקְרִיבֶם לִפְנֵי ה' וַיִּקְדָּשׁוּ", כיון שהוקדשו הוקדשו, ולא ירדו מקדושתם.

כן פירש כאן רש"י, ובמסכת מנחות מבואר באופן אחר, והנני להעתיק מה"בקי צור" למסכת מנחות:

ענין זה שמעלין בקודש, למד ממחתות מקריבי הקטורת בעדת קרח, שנאמר בהם, "אֵת מִחְתֹּת הַחֲטָאִים הָאֵלֶּה בְּנַפְשֹׁתָם וַעֲשׂוּ אֹתָם רִקְעֵי פָחִים צְפוּי לַמִּזְבֵּחַ כִּי הִקְרִיבֶם לִפְנֵי ה' וַיִּקְדָּשׁוּ" (במדבר י"ז ג'), שעשו מהמחתות ציפוי למזבח, ונמצא שהעלו אותם בקדושתם, מתחילה היו תשמישי מזבח, ולבסוף נעשו גופו של מזבח.

וענין זה שאין מורידין למד מהקמת המשכן שנאמר, "וַיִּקֶם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן וַיִּתֵּן אֶת אֲדָנָיו וַיִּשֶׂם אֶת קַרְשָׁיו וַיִּתֵּן אֶת בְּרִיחָיו וַיִּקֶם אֶת עַמּוּדָיו" (שמות מ"ח). (א) מאחר שפתח הכתוב בלשון הקמה, לא רצה לסיים בלשון פחותה, ונקט גם בסוף לשון הקמה, מכאן שאין מורידים אפילו בצחות הלשון, וכל שכן שאין מורידין דבר מקדושה חמורה לקדושה קלה. (ב) או כך יש ללמוד, שמאחר שהתחיל משה להקים את המשכן לבדו, שוב לא סייעו עמו אחיו הכהנים עד תום ההקמה, והכל עשה לבדו, שלא יהיה סיוע ההקמה בפחותים ממשה. (ג) או כך יש ללמוד, שתחילה פרס משה את היריעות הקרויות משכן, ואחזן בידו, ולא הורידן עד שפרס תחתיהם את העמודים והאדנים.

רחוב העיר

לעיל נתבאר, שרחוב העיר הוא מהדברים שיש בהם קדושה, ולכן אם מכרוהו בני העיר, עליהם לקנות בו דבר מקודש, שקדושתו מרובה מקדושת הרחוב. וזו היא דעת משנתנו, שהיא כדעת רבי מנחם בר יוסי שתומתאה.

והטעם לכך שיש ברחוב העיר קדושה,

בקי צור

ללמוד להבין ולזכור מסכת מגילה דף כו

לע"נ מרת פנינה (פסיה) ברן ע"ה

הואיל והעם מתפללים בו בתעניות ובמעמדות.

וחכמים חולקים על משנתנו, ואומרים, שרחוב העיר אין בו קדושה כלל, כי מתכנסים בו רק באקראי בעלמא, בזמן עצירת גשמים, ובזמן מעמד, שהוא פעם בחצי שנה, ומחמת כינוס אקראי, אין המקום מתקדש.

ולכן, לדעת חכמים, כשבני העיר מוכרים את רחוב העיר, יכולים לקנות בדמים מה שירצו.

מכירת בית כנסת

נתבאר, שבני העיר יכולים למכור בית כנסת שלהם.

ואמר רבי שמואל בר נחמני, שכן הדין בבית כנסת של כפרים, שנעשה בשביל בני הכפר, והם לבדם בעלים שלו, ולכן יכולים למכרו.

אבל בית כנסת של כרכים, כיון שבאים להתפלל בו משאר מקומות, ולצורך כל הבאים נעשה, נחשב בית כנסת של רבים, ולא רק של בני אותו כרך, ומאחר שהכל נחשבים בעליו, אין בני הכרך יכולים למכרו.

ואמר רב אשי, שבית כנסת של מתא מחסיא, מקומו של רב אשי, אף על פי שבאים להתפלל בו משאר מקומות, אינו נחשב בית כנסת של כל הבאים, כי כולם באים להתפלל בו על דעת רב אשי, ולפיכך, אם ירצה רב אשי, רשאי למכרו.

ומה שאמרנו, שסתם בית כנסת של כרכים נחשב בית כנסת של רבים, כן הוא כשהוא מיועד לרבים. אבל אם נתאספו מקצת בני כרך, ובנו בו בית כנסת קטן לעצמם, נידון כבית כנסת של כפרים, ויכולים למכרו.

וכן אמר רבי יהודה בברייתא, שטורסיים, כלומר צורפי נחושת, שהיו בירושלים, עשו לעצמם בית כנסת קטן, ולאחר זמן מכרוהו לרבי אליעזר, ועשה בה כל צרכיו. ויכלו למכרו לו אף על פי שירושלים היא כרך, כי מאחר שעשו אותו לעצמם, נידון כבית כנסת של כפרים.

ודברי רבי יהודה אלו הם כדעתו, שירושלים נתחלקה לשבטים. אבל לדעת האומרים שלא נתחלקה לשבטים, מטעם זה לא היה שלהם, אלא של כל ישראל, ולא היו יכולים למכרו.

מקומות שאין בהם נגעי בתים

לדעת תנא קמא, העיר ירושלים לא נתחלקה לשבטי ישראל, וכן דעת אחת הברייתות שתתבאר בעזה"י להלן.

ולכן, לדעה זו כל בתי ירושלים אינם מטמאים בנגעים, שנאמר, "כִּי תָבֹאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לְכֶם לְאֶחְזָה וְנִתַּתִּי נֶגַע צָרְעַת בְּבֵית אֶרֶץ אֶחְזָתְכֶם" (ויקרא י"ד ל"ד). ללמד, שאין נגע צרעת אלא במקום שנתחלק להם לאחוזתה, להוציא את ירושלים, שלא נתחלקה לשבטים.

ולדעת רבי יהודה, העיר ירושלים נתחלקה לשבטים, וכן דעת אחת הברייתות שתתבאר בעזה"י להלן.

ולכן, לדעה זו רוב בתי ירושלים מטמאים בנגעים, כי העיר ירושלים היא בכלל הכתוב "אֶחְזָתְכֶם". אמנם גם לדעת רבי יהודה, יש מקומות שאינם מטמאים בנגעים.

מתחילה היו סבורים שלדעתו מקום המקדש לבדו אינו מטמא בנגעים. שנאמר, "וַיָּבֵא אֲשֶׁר לוֹ הַבַּיִת" (ויקרא י"ד ל"ה), ומקום המקדש מקודש ואי אפשר לקיים בו דין שהרי אין אדם מסוים שהבית שלו.

ודחו זאת, כי אם כן, בתי כנסיות ובתי מדרשות של כרכים גם כן לא יטמאו בנגעים, כי של רבים הם, ואי אפשר לקיים בהם, "וַיָּבֵא אֲשֶׁר לוֹ הַבַּיִת".

ומסקנת הסוגיה, שאמנם לדעת רבי יהודה, כל המקומות המקודשים, כלומר בתי כנסיות ובתי מדרשות של רבים, אינם מטמאים בנגעים. מהטעם הזה, שנאמר,

בקי צור

ללמוד להבין ולזכור מסכת מגילה דף כו

לע"נ מרת פנינה (פסיה) ברן ע"ה

"וּבָא אֲשֶׁר לוֹ הַבֵּית", וכל אלה אינן מיוחדים לאדם מסוים שאפשר לקיים בהם "וּבָא אֲשֶׁר לוֹ הַבֵּית".

ירושלים נתחלקה ליהודה ובנימין

לדעת ברייתא אחת, ירושלים נתחלקה לשבטי ישראל, כשאר ארץ ישראל, אבל לא נתנה כולה לשבט אחד, אלא חלק ממנה ניתן ליהודה, וחלק ממנה ניתן לבנימין.

חלקו של יהודה היה מצד מזרח, וכלל את מזרחו של הר הבית, ואת הלשכות שבתוך החיל [היא חומה קטנה שמקיפה את החומה הגדולה של העזרות]. ואת שלוש העזרות, (א) עזרת נשים שהיא מחוץ לעזרה. (ב) עזרת ישראל, שהן אחת עשרה אמה מזרחיות של העזרה, שישראל רשאים ליכנס לפנים מן השער. (ג) עזרת כהנים, שהיא פנימית מעזרת ישראל לצד מערב, אחת עשרה אמה שבין דריסת רגלי ישראל למזבח החיצון.

וחלקו של בנימין היה מצד מערב, וכלל את האולם, ואת ההיכל, ואת בית קדשי הקדשים.

ובין ההיכל לבין עזרת כהנים יש את מקום המזבח שלושים ושתיים אמה, וכן את המקום שבין האולם ולמזבח עשרים ושתיים אמה.

ורוחב זה כמעט כולו היה של בנימין, מלבד רצועה מועטת של יהודה במקום שהיה ליסוד המזרחי של המזבח.

ומאחר שאותה רצועה היתה של יהודה, לא היה יסוד למזבח באותה רצועה.

והיה בנימין הצדיק צופה ברוח הקודש שלא תהא אותה רצועה בחלקו והיה מצטער עליה בכל יום לבולעה, שתהא גם היא בחלקו.

שנאמר, "לְבַנְיָמִן אָמַר יְדִיד ה' יִשְׁכֵּן לְבֵטַח עָלָיו חֲפֹף עָלָיו כָּל הַיּוֹם וּבֵין כְּתָפָיו שָׁכֵן" (דברים ל"ג י"ב).

וחופף משמעותו אדם המתחכך מחמת שאינו משיג תאוותו.

ולפיכך זכה בנימין, ונעשה אושפיזון [=מארח] לשכינה, שהיה הארון נתון בחלקו. שנאמר, "וּבֵין כְּתָפָיו שָׁכֵן".

השכרת בתים בירושלים

לדעת ברייתא אחת, ירושלים לא נתחלקה לשבטים, והיא שייכת כולה לכל ישראל.

ולפיכך, אין משכירים בתים בירושלים, כלומר אין גובים דמי שכירות מעולי רגלים הבאים לישון אצל הדירים בה, משום שהבתים אינם שייכים לדירים בהם, וכל הבא לישון בהם, הרי הוא כמי שבא לדור בשלו.

ולדברי רבי אלעזר בר צדוק [וי"ג ברבי שמעון], גם מיטות אין משכירים בירושלים.

ומכל מקום, מאחר שאין דיירי הבתים יכולים לגבות דמי שכירות מאלו הבאים לישון אצלם, נוטלים מהם בזרוע עורות קדשים שלהם, כגון עורות שלמי חגיגה ושמחה שעולי רגלים שוחטים ואוכלים שם, ועורות תודות.

ומכאן למד אביי, שדרך ארץ שיניח האורח לבעל הבית, כלי חרס שנשתמש בהם, ועורות של בהמות ששוחט.

הפקעת בית כנסת ודמיו מקדושתם

עד עתה נתבאר, שכשמוכרים בית כנסת או חפץ של קדושה, דמיו נכנסים תחתיו לקדושה, ויש לקנות בהם דבר מקודש.

בקי צור

ללמוד להבין ולזכור

מסכת מגילה דף כו

לע"נ מרת פנינה (פסיה) ברן ע"ה

ולפירוש רש"י, אף על פי שדמיו נכנסים לקדושה, הוא עצמו אינו יוצא מקדושתו, ויש לקונה לנהוג בו קדושה.

ואמר רבא, שכל זה כשלא מכרוהו שבעה טובי העיר במעמד אנשי העיר, כלומר ברשות אנשי העיר. אבל אם מכרוהו שבעה טובי העיר במעמד אנשי העיר וברשותם, פקעה קדושה מן החפץ ומן הדמים, ומותר לעשות בהם כל רצונם. ואפילו אם רוצים לקנות בדמים שכר לשתות, רשאים.

ומעשה ברבינא, שהיה ברשותו תל של בית כנסת, כלומר בית כנסת הרוס, ורצה לזרוע את מקומו. אמר לו רב אשי, שיקנה אותו משבעה טובי העיר במעמד אנשי העיר, וכך תפקע קדושתו, ויוכל לזרעו.

להרוס בית כנסת ישן כדי

לבנות בית כנסת חדש

לדברי רב חסדא, אסור להרוס בית כנסת ישן כדי לבנות במקומו בית כנסת חדש, כי יש לחוש שלאחר שיהרסו, יפשעו ולא יבנו אחר, ולכן תחילה יבנו את החדש, ורק אחר כך יהרסו את הישן.

ורמי בר אבא נסתפק, מה הדין כשרוצה לבנות את החדש בלבנים ובקורות של הישן, האם גם באופן הזה אסור להרוס את הישן לבנות בו את החדש, או שבזה אין לחוש שיפשע, שהרי סותר כדי לבנות בלבנים ובקורות.

בא ושאל את רב פפא, ואסר לו. בא ושאל את רב הונא, וגם כן אסר לו.

מכירה החלפה השכרה ומשכון

נתבאר, שעל ידי שבעת טובי העיר במעמד אנשי העיר, מותר להפקיע את בית הכנסת מקדושתו, וישתמשו בו צורכי חול.

ואמר רבא, שכן הדין כשמוכרים אותו תמורת ממון, או מחליפים אותו בדבר אחר, שבכך חלה קדושתו על חליפיו, ולכן הוא יוצא מקדושתו להשתמש בו.

אבל אסור להשכיר את בית הכנסת או למשכן אותו שישתמש בו השוכר או הממשכן לצורך חול, כי בשכירות ובמשכון אין דבר נכנס תחתיו לקדושה. וכשאין דבר נכנס תחתיו לקדושה הוא לא יוצא מקדושתו ואסור להשתמש בו צורך חול.

מתנה

נחלקו רב אחא ורבינא אם מותר לשבעת טובי העיר במעמד אנשי העיר לתת את בית הכנסת במתנה שישתמש בו המקבל צורך חול.

אם יצא מקדושתו, ומותר המקבל להשתמש בו תשמישי חול.

אחד מהם אומר שהדבר אסור. והטעם לכך כי כשנותנים את בית הכנסת במתנה לא נכנס דבר תחת בית הכנסת לקדושה, וכל שאין דבר מתקבל תמורתו הוא לא יוצא מקדושתו, ואסור להשתמש בו תשמישי חול.

ואחד מהם אומר שהדבר מותר. כי אין נותנים לתת מתנה אלא משום שתחילה נהנו מהמקבל, נמצא שהנתינה היא תשלום אותה הנאה, והרי היא כמכירה, וכשם שבמכירה יצא בית הכנסת לחולין, כך בנתינה יצא לחולין.

לבנים של בית הכנסת

לבנים שפירקו אותן מבית הכנסת, אף על פי שכבר אינן בנויות בו דינן כבית הכנסת עצמו.

מותר למכור אותן או להחליף אותן בדבר אחר כי כשמוכרים אותן או מחליפים אותן בדבר אחר, חלה קדושתן על חליפיהן, והן יוצאות מקדושתן, להשתמש בהן תשמיש חול.

אבל להלוות אותן או למשכן אותן לצורך חול, אסור, כי אין דבר נכנס תחתיהן

בקי צור

ללמוד להבין ולזכור מסכת מגילה דף כו

לע"נ מרת פנינה (פסיה) ברן ע"ה

לקדושה.

לבנים שהכינו לצורך בניית בית הכנסת

לבנים שהכינו אותן לבנות בהן בית כנסת, לא נתקדשו בכך, ומותר אף להלוותן לצורך חול.

וגם לדעת האומרים שהזמנה מילתא היא, כלומר, הכנת דבר לצורך תשמיש מסוים מחשיבה אותו כאילו כבר נעשה בו אותו תשמיש, ולכן לדבריהם בגד שארגו אותו לצורך תכריכי המת, נאסר מיד בהנאה, כאילו כבר הלבישו אותו את המת.

אין זה אלא כשלאחר ההכנה, הוא אינו מחוסר מעשה נוסף, וראוי כמות שהוא לאותו תשמיש. כמו אורג בגד למת, שמאחר שנארג הבגד, ראוי להלביש בו את המת כמות שהוא.

אבל הטווה חוטים לבגד למת, אינם נאסרים בכך, כי עדיין הם מחוסרים אריגה.

וכמו כן עשיית הלבנים לבית הכנסת, הרי היא כטווית החוטים, כי עדיין חסר מעשה של בניית בית הכנסת, ולכן בעשיית הלבנים לצורך בית הכנסת, הן אינן מתקדשות.

תשמישי מצווה

תשמישי מצווה, הם דברים שקיים בהם מצווה, כגון עצים של סכך הסוכה, וארבעה מינים של לולב, ושופר עצמו, וציצית עצמה.

וכל אלו, לאחר שפסקו מהיות תשמישי מצווה, רשאי לזרקם.

תשמישי קדושה

תשמישי קדושה הם דברים ששמשו חפצים קדושים, כגון, דלוסקמי [=אמתחת ושק] שנתנו בה ספרים תפילין ומזוזות, וכן תיק של ספר תורה, ונרתיק של תפילין, ורצועות תפילין.

וכל אלו, לאחר שפסקו מהיות תשמישי קדושה, טעונים גניזה, ואין לזרקם.

בימה שקוראים עליה בתורה

מתחילה היה רבא אומר, שבימה של עץ [=כורסיא] שקוראים עליה בתורה, אינה תשמיש קדושה, אלא תשמיש של תשמיש, שהרי רגילים לפרוס עליה מפה, ורק על המפה נותנים ספר תורה, ואם כן אינה טעונה גניזה ומותר לזרוק אותה.

וכשראה רבא שנותנים על הבימה עצמה ספר תורה, גם בלא מפה, חזר ואמר, שהיא עצמה תשמיש קדושה, וטעונה גניזה.

פרוכת שבפנים הארון

מתחילה היה רבא אומר, שהיריעה שפורסים סביבות הארון מבפנים [=פריסא], אינה תשמיש קדושה, אלא תשמיש של תשמיש, שהרי אינה משמשת את הספרים עצמם.

וכשראה רבא שפעמים כופלים אותה תחת ספר תורה והספר נתון עליה, חזר ואמר, שהיא עצמה תשמיש קדושה, וטעונה גניזה.

קדושת ארון גדולה מקדושת בימה

אמר רבא, ארון [=תיבה] שמניחים בתוכו ספרי תורה שנתקלקל ונתפרק, מותר לעשות ממנו ארון קטן. אבל אסור לעשות ממנו בימה, [=כורסיא] שנותנים עליה את הספר כשקוראים בתורה, כי בכך הוא מורידו מקדושתו.

תשמיש תורה לא יעשה תשמיש חומש

אמר רבא, יריעות [=פריסא] של ארון קודש

בקי צור

ללמוד להבין ולזכור מסכת מגילה דף כו

לע"נ מרת פנינה (פסיה) ברן ע"ה

שבלו, שהן תשמיש קדושה [כפי שנתבאר לעיל], מותר לעשות מהן בגד לספר תורה. אבל אסור לעשות מהן בגד לחומשים, הן ספרים בגלילה, שבהן כל חומש לעצמו, כי בכך מוריד אותן מקדושתן.

דברים הנעשים לשמירת חפצי קדושה

אמר רבא, ארגז [=קמטרא] שנותנים בו ספרי תורה, והכלי [=זבילי] שנותנים בו חומשים, תשמישי קדושה הם, וטעונים גניזה.

והוצרך רבא ללמד זאת, כי היה מקום לומר שאינם עשויים לכבוד חפצי הקדושה, אלא לשמירתם בלבד, ולא יחשבו תשמישי קדושה.

קבלת טומאה בארון הקודש

ישראלים שבאו מהעיר רומי לעיר מחוזא, ונתיישבו שם, עשו לעצמם בית כנסת, והיה נקרא בי כנישתא דיהודאי רומאי, כלומר בית כנסת של יהודים רומאים.

והיה אותו בית כנסת פתוח לחדר אחד, ונתנו מת באותו חדר עד קבורתו, והטומאה נכנסת לבית הכנסת דרך הפתח, ואין הכהנים יכולים להיכנס בבית הכנסת מפני הטומאה.

באו ושאלו את רבא, מה לעשות, ואמר להם, שיקחו את התיבה [=ארון הקודש], ויניחו אותה בפתח שבין בית הכנסת לאותו חדר.

ומאחר שהיא כלי עץ שאינו עשוי לטלטל בו דברים, שהרי הארון מיועד לעמוד במקומו תמיד, אינו מקבל טומאה, כי כלל בידינו, אין כלי עץ מקבל טומאה, אלא אם כן עשוי לטלטל בו דברים.

ומאחר שאינו מקבל טומאה, הוא חוצץ בפני הטומאה.

אמרו החכמים לרבא, שאין הדבר כן, כי פעמים מטלטלים את הארון כשספר התורה בתוכו, ונמצא שהוא עשוי לטלטל בו דברים, ואם כן הוא מקבל טומאה, ואינו חוצץ בפניה. ואמר על כך רבא, אם כן אין תקנה.

גניזת מטפחות ספרים

אמר מר זוטרא, מטפחות ספרים, כלומר בגדים של ספרי תורה נביאים וכתובים שבלו, עושים אותם תכריכין למת מצוה, וזו היא גניזתם.

גניזת ספר תורה

אמר רבא, ספר תורה שבלה, גונזים אותו אצל תלמיד חכם, ואפילו שונה הלכות.

כלומר, אפילו לא שימש תלמידי חכמים בתלמוד ובגמרא, אלא שהיה יודע משניות וברייתות.

ואמר רב אחא בר יעקב, שנותנים את הספר תחילה בכלי חרס, ורק אז קוברים אותו אצל תלמיד חכם. שנאמר, "כֹּה אָמַר ה' צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לְקוֹחַ אֶת הַסְּפָרִים הָאֵלֶּה אֶת סֵפֶר הַמִּקְנָה הַזֶּה וְאֶת הַחֲתוּמִּים וְאֶת סֵפֶר הַגְּלוּי הַזֶּה וְיִנְתְּנֶם בְּכִלֵי חָרֶשׁ לְמַעַן יַעֲמְדוּ יָמִים רַבִּים" (ירמיהו ל"ב י"ד).

שינוי בית כנסת ובית מדרש

לדברי רב פפי משמו של רבא, בית מדרש מקודש יותר מבית כנסת. ולכן, בית כנסת עושים אותו בית מדרש, ובית מדרש אין עושים אותו בית כנסת.

ולדברי רב פפא משמו של רבא, בית כנסת מקודש יותר מבית מדרש. ולכן, בית מדרש עושים אותו בית כנסת, ובית כנסת אין עושים אותו בית מדרש.

ואמר רב אחא, מסתבר כדברי רב פפי, שכן כך אמר רבי יהושע בן לוי, בית כנסת מותר לעשותו בית מדרש.